

NATASHA HASTINGS

GENÇ
T
TİMİS

TEHLİKEYE KARŞI
EN ETKİLİ SİHİR ARKADAŞLIKTIR

BİRİNCİ BÖLÜM

SİSTEKİ SESLER

“Thomasina!”

Sisin içinde, arkasında uzanan sokaktan ona seslenen Arthur’un hırıltılı sesi duyuldu. Thomasina huzursuzluğun her zamanki gibi göğsünün derinliklerinde titreştiğini hissetti.

“Koşma artık!” diye bağırdı Arthur.

Thomasina iç geçirdi, soğuk yüzünden dişlerinde metal tadı vardı. “Amma da yavaşsın,” dedi ve ardından durup ikizinin tökezleyerek onu bulmaya çalışmasını izledi. Kar, Londra manzarasını örtmüştü ve şimdi de ikisinin üzerine yağın kar taneleri Montgomery Caddesi’ndeki pencerelerden yayılan mum ışığıyla parlıyordu. Eczanenin tabelası gece rüzgârında salınıyor, karanlıkta Thomasina’nın başının üzerinde gıcırdayordu. İki kardeşin ötesinde kalan arka sokaklardaki hanlardan ve eğlence yerlerinden kahkahalar taşıyordu. Thomasina vaktin ne kadar geç

olduğunu ve Arthur'la ikisinin kasabın oğullarıyla oynamak için yine gizlice sınıştıklarını fark edince, annesiyle babasının ne kadar kızacağını merak etti.

Dişleri takırdayan Arthur, ona doğru tökezleyerek ilerlerken Thomasina, “Bana ayak uydurman gerek,” dedi.

“Ben ya–yapabilirim,” dedi Arthur soluk soluğa.

Her ne kadar Thomasina’dan üç buçuk santim daha uzun ve sekiz dakika büyük olsa da Arthur, ikizinden daha narindi. Eğik omuzları daha yeni yeni genişlemeye başlıyordu. Şimdiyse kızarmış yanakları şişip sönüyordu, o kadar terlemişti ki koyu renk saçları porselen gibi beyaz alnına yapışmıştı. Kısa ve keskin nefesler alıyordu.

“Kanıtla o zaman,” dedi Thomasina. “Eve kadar yarışalım.”

“Biraz... Biraz bekle.”

Doğduklarından beri ikisinin de yakasını bırakmayan ve Thomasina’nın hep daha şiddetli hissettiği o hırıltı, şimdi Arthur’un göğsünde tıslayıp inliyor, bu da anlayamadığı bir sebeple Thomasina’yı öfkeliendiriyordu. Yan sokaklardan birine doğru yürümeye başladı.

“Hadi ama,” diye seslendi, sesinin yankısı etraflarındaki kepenkli dükkânlardan sekti. “Koşmuyorum bile. Kaybetmekten mi korkuyorsun yoksa?”

Yoksa, diye dalga geçti binalar.

“Ha–hayır.”

“Annemle babam nerede olduğumuzu merak edecekler,” diye sızlandı Thomasina. “Hadi, Arthur.”

Adımlarını tekrar biraz daha hızlandırdı, ısırın soğuğa karşı dişlerini sıktı.

“Lütfen,” diye hırıltıyla sızlandı Arthur arkasından.

“Acele et! Başımızın derde girmesini istemiyorum.”

İçinde tehlikeli bir şeyler kıpırdanıyordu. Aylardır bastırmakta gitgide zorlandığı bir şey. Arthur, artık gerçekten soluk soluğaydı. Thomasina yine de ilerlemeye devam etti. İçindeki sözcükler yıllardır duyulmak için yanıp tutuşuyordu.

“Denemeye devam et,” dedi. “Senden daha hızlı olduğumu biliyorum. Hatta hemen hemen her konuda senden iyiyim ama sadece bu seferlik kazanmana izin vereceğim.”

“Yapamıyorum...”

İçindeki o tehlikeli his, pençelerini esneterek gerindi.

“Babam bile benim senden daha iyi olduğumu biliyor. Senin yerine ben onun çırağı olmalıyım aslında.”

Ağzından çıkan sözlerden anında pişman oldu. Kendi etrafında hızla dönerken rüzgâr yanaklarını yaktı. “Gerçekten çok özür dilerim, Arthur. Korkunç bir şey söyledim. Ben sadece seni biraz... Arthur?”

Kardeşi, sokağın ortasında hiç kıpırdamadan duruyordu. Yüzünün rengi çekilmiş, yalnızca açık ağzının kırmızılığı kalmıştı ve göğsü bir serçeninki gibi hızla yükselip iniyordu.

Thomasina, rüzgâra karşı titreyen sesiyle, “Arthur?” diye tekrarlardı.

Kardeşi öne doğru devrildi ve Thomasina'nın dünyası paramparça oldu.

Arthur'un yanına koşup diz çöktü. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde solumaya çalışırken kardeşinin ellerinin soğuktan pespembe kesildiğini gördü. Arthur'un, kardeşinin, göğsü inip kalkıyordu. Arthur, rakibi, soluk alamıyordu. Arthur'un, canının diğer yarısının, dudakları masmavi olmuştu.

“Ne oluyor?” diye haykırdı Thomasina.

Arthur konuşamadı, yalnızca öksürebildi. Gözlerinden süzülen yaşlar hemen altlarındaki karın içinde yok oluyordu.

“Ben... Ben yardım getireceğim,” dedi Thomasina sendeleyerek kalkmaya çalışırken.

Arthur'un yanından ayrılmak istemiyordu ama başka ne yapabiliirdi ki? Sessiz sokağa göz gezdirdi. Londra'nın bu küçük köşesini oluşturan geniş sokaklarda, şehrin diğer bölgelerinin ya da arkalarında bıraktıkları sokakların aksine gece ticareti yapılmıyordu ama az önce yanından geçtikleri eczanenin üst katındaki pencerede durgun bir mum ışığı titreşiyordu. Thomasina koşmaya başladı, kapıyı yumruklarken eline kıymıklar batıyordu.

“Yardım edin!” diye haykırdı.

Penceredeki mum söndü. Ayak sesi de gelmedi. Bu sokağın sakinleri gece itiş kakışlarına alışkındı. İnsanların geceleri tuhaf sesler duyduğunda başlarını başka tarafa çevirmeleri bu mahallede sık sık görülen bir şeydi.

Thomasina'nın arkasındaki Arthur, kızın onun yanından ayrıldığı zamankinden bile daha çok hırıldıyordu.

Thomasina, kardeşinin yanına koştu. Onun sırtını sıvazlarken buzun eteğini kestiğini hissetti.

“Arthur, ben buradayım,” dedi boğazı düğümlenerek. “Buradayım ve gidip yardım get—”

“Ça-çabuk,” diye fısıldadı Arthur.

Thomasina yeniden, “Yardım edin!” diye haykırdı. Sesi paramparçaydı.

Feryatlarını sessizlik karşıladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Birini bulmam gerek, Arthur,” diye fısıldadı. “Hemen döneceğim.”

Kardeşine bakamadı. Kalbi öyle çılgınca bir ritimle çarpıyordu ki midesi bulandı. Hızla dönüp ilerideki sokaklara doğru koşmaya başladı, bir köşeyi savrulurak dönerken botları cıvık cıvık karın içinde kaydı, göğsü kasıldı ve aydınlık bir pencere gördü. Bir mekânın içinde gülüşen insanlar vardı.

“Kardeşim nefes alamıyor!” diye bağırdı Thomasina. Ama içerideki adamlar yorgunluğun verdiği sersemlikle çok ağır hareket ediyordu ve büyük bir kısmı da kıpırdamadan yerlerinde oturmaya devam etmişti. Thomasina’nın onları bekleyecek zamanı yoktu. Beklerse Arthur’a zamanında yetişemeyeceğinden korkuyordu. Tüm hızıyla bir kez daha kardeşinin yanına koştu, karların üzerinde son sürat ilerlerken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Arthur’un yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde kardeşinin yüzünün morardığını gördü.

İki adam telaşla ona yetişmeye çalışıyordu. Thomasina, ikisinin de Arthur'u görür görmez keskin bir nefes aldığını duydu.

“Çocuk...”

“Yok artık!”

“Burgesslerin çocuğu...”

“Arthur,” diye fısıldadı Thomasina. Öyle sert bir fısıltıydı ki sesi paramparça çıkmıştı. “Konuş benimle.”

Titreyen elleriyle kardeşinin bedenini saran katmanları açmaya başladı. Boynunu saran pelerin, gömleğinin yakası... Ama Arthur tir tir titrerken Thomasina, çabasının yeterli olmadığını biliyordu.

“Arthur,” dedi sesi düğümlenerek. “Arthur!”

Kardeşinin buz gibi parmakları ellerinin arasında titriyordu. Dünyadaki en sevdiği insana baktı ve kardeşinin artık konuşamayacağını anladı.

“Biraz daha dayan. İyi olacaksın, Arthur. Biliyorum...” dedi ama devam edemedi, sözler boğazında düğümlendi.

Arthur karların üzerine yığılmış hareketsiz yatarken yüzü Thomasina'ya dönüktü. Rüzgâr, etraflarında şarkılar söyleyerek dans ederken hareketsiz, kapalı gözlerinde son gözyaşları parlıyordu.

DÖRT YIL SONRA

İKİNCİ BÖLÜM

DONMUŞ NEHİR

Kara Kış! Boyunlardan aşağı süzülüyor, iliklere işliyor ve Londra'daki bütün dizleri titretiyordu. Buz ve kar, şehrin bulabildiği her köşesine sızıyor, tuğlaların rengini açık kahverengi ve soluk kiremit renginden ürkütücü bir griye ve keskin bir beyaza dönüştürüyordu. Her gece yeni baştan kar yağarken Londra'nın üzerine bir sessizlik çöküyor, ciyaklayan fareleri susturuyor, bir deri bir kemik kalmış tilkileri yer altına inmeye zorluyor ve kuşları sığındıkları ağaçlarda donduruyordu. İnsanlar, her sabah yanaklarını örümcek ağı gibi kaplamış kırağıyla uyanmaya alışmış ve içerideyken bile ne zaman konuşsalar ağızlarından beyaz bir buhar çıkmasına artık şaşırılmaz olmuşlardı; sanki soğuk, hepsini bambaşka yaratıklara dönüştürmüştü.

Thames'in güneyinde, Southwark'ta, Kara Kış herkesi buzdan pençesine almıştı. Sokaklar, nehrin karşı kıyısına geçip başkentin merkezinde yaşayacak kadar parası olmayan, soğuktan kavrulmuş işçilerle tıklım tıklım doluydu

ve bu bölgede her yerde olduğundan daha fazla dükkân ve sokak satıcısı vardı. Kasaplar, fırınlar ve mum yapımcıları, şiddetli kış rüzgârlarına küfrederek her zamanki işlerini yürütüyorlardı. Dokumacılar, el falcıları, şapkacılar ve iğne satıcıları, acı içinde kamburlarını çıkarmış oturuyor ve insanlar soğuktan kaçmak için önlerinden telaşla geçerken parmakları uyuşmuş müzisyenler çalgılarını çalıyorlardı.

Hırpani bir sokak olan Raven Sokağı'nda yıkık dökük bir dükkân vardı. Tabelasındaki isim silinmeye yüz tutmuştu:

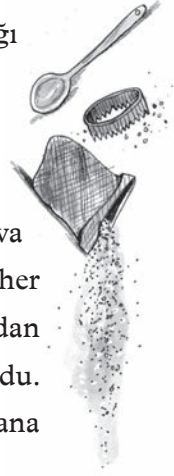

Bu sokak şimdilerde dört yıl öncekinden, Arthur'un öldüğü ve Thomasina'nın dünyasının sonsuza dek değiştiği zamankinden daha farklı görünüyordu. Birkaç yıl önce çıkan bir yangın, Southwark'ın bazı kısımlarını yok etmiş ve gri küllerin arasından yeni binalar yükselmeye başlamıştı. Ancak Burgess hanesinde yaşanan değişimle hiçbir şey boy ölçüşemezdi.

Thomasina dükkânın arka kısmındaki daracık bir imalathanede zencefilli çörek yoğuruyordu; elleri o kadar nasırlı ve kaba sabaydı ki on üç yaşındaki birine ait oldukları düşünülünce tuhaf görünüyordu. Arthur'un ölümünden beri tatlıları yapmak, evi çekip çevirmek ve her şeyi düzene

koymak annesiyle babasının değil, onun sorumluluğu hâline gelmişti. Vaktinin büyük kısmını tatlıların yapıldığı bu odada geçiriyordu.

Solgun sabah ışığında dönen şeker tanecikleri parıltıyor, tarçının ve sıcak, pul pul olmuş bademlerin güzel kokusu içeriye hoş bir hava katıyordu. Thomasina, karanlık kış ayları boyunca her gün ama her gün zencefilli çörek yapsa da bu kokudan hiç bıkmıyordu. Bu, ona Arthur'u hatırlatıyordu. Kardeşi yaşarken ikisi her gün saatler boyu yan yana zencefilli çörek yaparlardı.

Arthur artık orada olmasa da sesi her zaman olduğu gibi Thomasina'nın zihninde fısıldadı; sanki kıkırdamasını bastırmaya çalışmış gibi çıkan tiz, tatlı bir ses.

Zencefilli çöreği yanlış yapıyorsun.

“Hayır, yanlış yaptığım falan yok,” diye mırıldandı Thomasina.

Yapıyorsun işte. Babam bademlerin tarçından önce koyulduğunu söylüyor.

“Neden hep haklı olmak zorundasın?” dedi Thomasina. Tam ikizine un fırlatmak için sırtarak dönecekken onun artık orada olmadığını hatırladı. Kalbinde incecik bir sızıyla tekrar önüne döndü.

Basamaklarda botların gümbürtüsü duyuldu ve babası içeri girerken Thomasina gerildi. Kısa boylu, geniş omuzlu ve Thomasina gibi sarı benizli olan babasının sabırsız gri gözleri etrafta gezindi. Kızını görünce dudaklarını büzerek, selam bile vermeden yan odaya, dükkân kısmına doğru ilerledi. Oğlunu kaybettiğinden beri böyleydi.

“Sana da günaydın,” diye mırıldandı Thomasina gücenmiş bir sesle.

İç geçirerek yoğurduğu zencefilli çöreği bıraktı, ellerini yıkadı, ardından ekmekten büyük bir parça keserek bir tabağa koyup üst kata götürdü. Evin en üst katındaki odanın kapısının önünde duraksarken döşemeler gıcırdadı. Ardından kapıyı ayağıyla açtı.

“Hımmm.”

Bu sesi yataktaki kişiden gelen bir selamlama ifadesi olarak yorumladı. Zayıf gün ışığı, annesiyle paylaştığı küçük yatak odasının panjurları arasından sızmaya çalışsa da burası aşağıdaki imalathaneden bile daha loştu. Panjurlar da düğümlemiş sicimlerle ve solgun kurdelelerle bağlanmıştı; annesini uğuldayan kış rüzgârından, Burgess & Oğlu'nun ön tarafından tırmanan kıvrımlı sarmaşıktan ve dışarıdaki dünyanın harala gürelesinden koruyordu. Birlikte yattıkları yatağın ucundaki küçük sandığın üzerine titrek bir mum konmuştu, dört yıl önce yas yüzünden odasına çekilmeden evvel annesinin yaptığı desenli ve parçalı yorganın narin dikişlerini aydınlatıyordu.

Annesi her zamanki gibi bir battaniye yığınının altına gömülüydü, gözleri dünyaya kapalıydı. Gece başlığından kaçmış gri saçları tutamlar hâlinde uzun, pembe boynuna iniyordu.

“Sana kahvaltı getirdim,” dedi Thomasina. Sesinin teşvik edici çıkmasına gayret etmişti ama çok da iyimser düşünebileceği bir durum yoktu. Annesi her zamanki hisleri içinde gibiydi ve yanıt vermedi.

Thomasina, annesinin doğrulmasına yardımcı olarak ekmekten küçük lokmalar kopardı. Yatağın kenarına oturarak yaşlı kadının yarı aydınlıkta titreşen göz kapaklarını izledi ve zihninde kelebekler gibi uçuşup duran düşünceler olduğunu anladı.

“Bugün konuşabilecek gibi misin?” diye sordu sormasına ama cevabı zaten biliyordu. “Ya da gözlerini açabilecek misin?”

Annesi, Thomasina'nın ona uzattığı ekmeği çiğnedi. Ağzının kenarındaki ve çenesindeki kırıntılarla salyaları silerken kızın içi kalktı. Birkaç dakika sonra işi bitti ve kapıyı ardından kapadığında çıktığı odadan hiç ses gelmiyordu.

Hâlâ kötü mü, diyen Arthur'un sesini duydu yine.

“Evet,” diye mırıldandı Thomasina.

Alt kata inerken babasının ona seslendiğini duydu. Kaşlarını çatarak imalathaneden geçti ve Burgess & Oğlu'nun önünde küçük bir kalabalık görünce şaşırды. Ucuz, cılız mumlar köhne odaya buruk bir ışık yayıyor, komşularından bir kısmının yüzlerini aydınlatıyordu.

Thomasina mahallenin cenaze levazımatçısının ince yüzünü tanıdı. Şapkası elinde, gözleri ıslık ıslık parlayan bir çırak gördü ve elleri sürekli çiti yapmaktan kızarıp yara olmuş çamaşırcı kadının yorgun bakışlarını fark etti. Hepsi bir ağızdan konuşurken öyle bir patırtı vardı ki başlarda ne söylendiğini anlamakta güçlük çekti.

“Duyduğuma göre tamamen buz tutmuş...”

“Buz tabakası epey kalınmış... Birileri üzerinde yürümeyi deneyecekmiş.”

“Ben de sihirli bir keçi gördüm!”

“Hayır, görmedin, Ethel.”

Babası, Thomasina’yı yanına çağırdı.

“Dün gece Thames Nehri’nin buz tuttuğu söylentileri dolaşiyor,” dedi ürpererek. “Bu kez insanların üzerinde durabileceği kadar donmuş. Kara Kış yüzünden tabii. Diğer kışlara benzemiyor. Sen de gidip kendi gözlerinle gör, sonra geri döner ve bana söylentilerin doğru olup olmadığını anlattırısın. Benim çok işim var.” Bir eliyle etrafındaki insanları işaret etti.

Heyecandan içi pır pır eden Thomasina, pelerininin kaparak sokağa açılan kapıyı kendine doğru çekince kapının tepesindeki zil çınladı. İnsanların söyledikleri doğru olabilir miydi?

Dışarı adım atarken yüzüne soğuk hava dalgası çarptı. Kırağı, tüm dükkân tabelalarını öyle bir kaplamıştı ki üstlerinde ne yazdığını anlamak imkânsızdı. Üstelik uzun buz saçakları tabelalardan mızrak gibi sarkıyordu. Her

yer karla kaplanmıştı sanki, yerdeki tabaka birkaç santim kalınlığındaydı ve insanların o gün ayak bastıkları kaldırım taşlarının üstündeki vıcık vıcık olmuş karlar bile donmuştu.

Thomasina sokakta ilerlerken Burgess & Oğlu'nun karşısındaki fırının bacasından duman tütüyor, dolgun ekmek somunları sepetlere doldurulmayı bekliyordu. Karşıya geçerken yakınlardaki tabakhanenin kaldırım taşlarının üzerine saçılmış ve karla örtülmüş deri ve bağırsak parçalarına basmamaya dikkat etti. O geçerken çeşitli müesseselerin dışına zincirlenmiş bakımsız köpekler kemikleri ve boş maşrapaları kokluyordu.

“Thomasina!”

Mahallenin tanınmış simalarından birinin telaşla ona doğru ilerlediğini görünce içi sıkıldı. Kırmızı suratlı ihtiyar kadın, soğuktan titreyen elleriyle bir sepet taşıyordu.

“Yaban havucuna ihtiyacın var mı, canım?” diye sordu Bayan Maplethorpe.

“Üzgünüm, Bayan Maplethorpe,” dedi Thomasina kadınla arasına mesafe koyarak. “Geçen hafta sizden aldığım çuvalı bitiremedik daha.”

“Ya, olsun, yine de biraz yaban havucu alabilirsin...”

Thomasina etrafına göz gezdirince içlerinden birini bile tanımadığı iyi giyimli bir insan kalabalığının nehre doğru yürüdüğünü gördü.

“Taze, güzel yaban havuçları, düzgün ve kocaman... Tatlı ve sert...”

“Şey,” dedi Thomasina dalgın dalgın. “Belki bir dahaki sefere.”

Bayan Maplethorpe’tan kaçmak için caddenin karşısına geçerken gözü kasabın iki oğluna takıldı, önlüklerinde kan lekeleri vardı. Konuşmalarına kulak misafiri olabilmek için arkalarından yürüdü.

“Tamamen buz kaplamış artık, öyle duydum.”

“Ben inanmıyorum...”

“Civarın en iyi yaban havuçları...”

Thomasina, omzunun üzerinden bakınca Bayan Maplethorpe’un aceleyle peşinden geldiğini gördü ve onun yaşındaki birine göre şaşırtıcı derecede hızlı olduğunu düşündü. Bir ara sokağa daldı.

Etrafta hayret nidaları yankılanıyor, bunlara insanların soğukta yere çarptıkları ayaklarının sesi eşlik ediyordu. Gürültünün nereden geldiğini duymak için kulaklarını dört açan Thomasina, bir köşeyi dönünce ilerideki sokağın hepsi aynı yöne, Thames’e doğru titreyerek ilerleyen insanlarla dolup taşığını gördü. Soğuktan çoktan acımaya başlamış ellerini ovuşturarak aralarına karıştı. Kalabalığı oluşturanların çoğundan daha küçük olduğundan başlarının üzerinden bir şey göremiyordu, o nedenle mavi ve kahverengi pelerinli kalabalık karın üzerinde ilerlerken kendini onların akıntısına bırakmaya karar verdi.

“Yok artık!”

“Mucize bu.”

“YABAN HAVUCU!”

Bağırışlar ilerideki insanlardan geliyordu. Thomasına kalabalığın arasından kendine yol açarak önlere, şehrin açık alanla kesiştiği noktaya doğru ilerledi ve birden soluğunu tuttu.

Geceleri kapkara olan, kış aylarında gri ve yazın da kahverengiye bürünen o devasa kütle, her daim Londra'nın içinden durmaksızın akıp giden o yaratık, gün ışığında parıldaayan kristal beyazı bir düzlükten ibaretti.

Thames Nehri uykusunda donarak ölmüştü.